

El viatge de **gran** **velocitat** d'Eduardo Zaplana

La presentació a Madrid, el dia 8 de febrer, del llibre 'El acierto de España', signat per Eduardo Zaplana, va servir perquè el president de la Generalitat Valenciana es postulara implícitament com un dels possibles successors d'Aznar o, si més no, com un polític amb la intenció inequívoca d'abandonar el País Valencià i de continuar la carrera a la capital de l'Espanya.

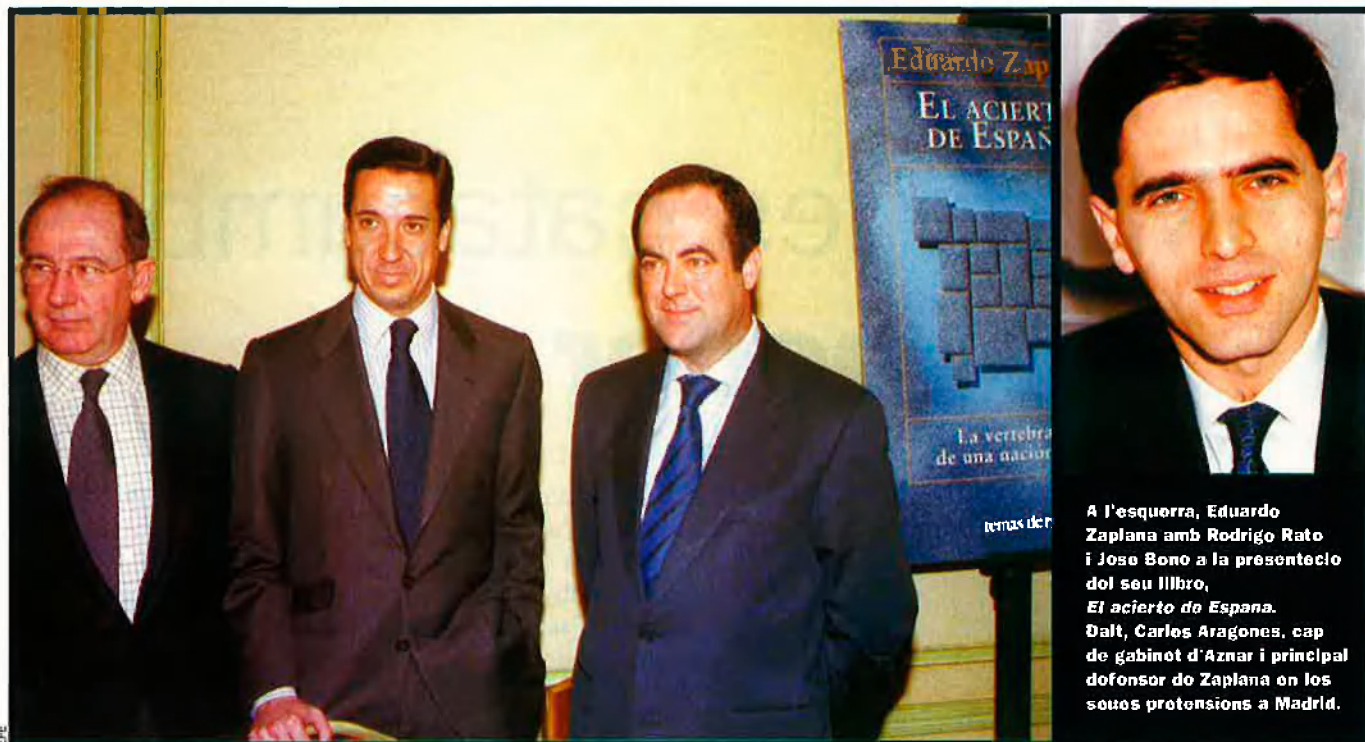
Eduardo Zaplana, president de la Generalitat Valenciana, es presentava definitivament, el dia 8 de febrer, com un polític amb la intenció de fer carrera a Madrid. Aquell dia, en efecte, duia a terme la presentació del llibre *El acierto de España, la vertebración de una nación plural*, signat per ell mateix. L'acte, desenvolupat a l'Hotel Palace, va convertir-se en un esdeveniment a la capital espanyola, atès que van assistir-hi els dos vice-presidents del govern espanyol, cinc ministres, i fins i tot l'esposa del president, Ana Botella.

El llibre objecte de presentació defensa una ambiciosa tesi: l'any 1978 començà la construcció de l'estat de les autonomies, una construcció que ha pogut vertebrar una nació amb dificultats regionals històriques i que ara, amb uns lleugers retocs, ja es pot donar per tancat. Zaplana feia, així, el salt al terreny de l'estadista: oferia "solucions" a un dels problemes irresolts d'aquesta "Espanya" de començament de mil·lenni. Una carta de presentació d'alta volada.

Dos dies després, el dia 10, dissabte, el rotatiu valencià *Levante-EMV* iniciava la publicació d'una sèrie d'articles demostrant que una bona part del llibre de Zaplana era plagiat d'un altre que havien escrit un grup d'especialistes sobre finançament autonòmic. Tant era: allò que havia transcendit era un acte concorregut per una representació política espectacular. A més d'una bona part dels pesos pesants del partit de José María Aznar, hi havia Miquel Roca,

José Bono, importants empresaris madrilenys i un bon grup de periodistes, molts en nòmina en algun departament de l'administració valenciana. Fins i tot va presentar-s'hi un representant de l'església, Agustín García-Gasco, arquebisbe de València, un home que sempre ha tingut una cura especial de les seues relacions amb el poder. Aquell dia, doncs, a l'Hotel Palace, hi havia molt de poder, o si més no aquesta ha estat la interpretació d'una bona part dels analistes polítics de la capital espanyola, que de manera unívoca han interpretat l'èxit de la convocatòria com l'entrada de Zaplana en la carrera per succeir José María Aznar l'any 2004.

Fet i fet, aquesta ha estat la darrera i més aparatosa representació d'un home que ja fa temps que va començar a preparar la seua opció de polític amb ganes d'instal·lar-se a Madrid i que ha reconegut en unes quantes entrevistes que és un polític vanitós i ambiciós. La presència de Zaplana a Madrid ja fa uns quants anys que dura. El president valencià ha tingut un interès especial a afalagar els contactes mediàtics i polítics, com ara Carlos Aragonés, cap de gabinet d'Aznar i principal defensor de Zaplana als passadissos de la Moncloa. El gener del 1999 Zaplana va ser l'encarregat de presentar la ponència "La España de las oportunidades" al congrés nacional del PP. Era una de les intervencions de més abast polític i un enèsim intent de donar una pàtina centrista al PP, objectiu que també obse- deix el president valencià. L'abril del

A l'esquerra, Eduardo Zaplana amb Rodrigo Rato i Jose Bono a la presentació del seu llibre, *El acero de España*. Dalt, Carlos Aragonés, cap de gabinet d'Aznar i principal defensor de Zaplana en les seues pretensions a Madrid.

1999 feia un altre colp d'efecte per cridar l'atenció de l'escena madrilenya, amb la presentació de la seua proposta de finançament autonòmic, que conjuntava una part de les reivindicacions de CiU i fins i tot del partit socialista. Enguany s'haurà de negociar el nou finançament autonòmic i és probable que el model definitiu s'acoste al que proposa Zaplana.

Zaplana ha tingut cura, fins i tot, dels contactes internacionals. Els seus viatges a l'exterior, fets amb el suport del Ministeri d'Afers Estrangers, han estat constants. També hi ha tingut funcions institucionals: de l'octubre del 1998 al febrer del 2000 va presidir la comissió de política regional del Comitè de les Regions de la Unió Europea.

Zaplana irromp constantment en els cenacles madrilenys, i les càbales són cada vegada més intenses. Però quina possibilitat real té el president de la Generalitat Valenciana de succeir Aznar?

El president espanyol utilitza una metàfora per definir el poder que ell concentra. És com una partida d'escacs. La resta de capitosts del PP poden veure algun moviment de les fitxes. L'únic que té una visió global del tauler és ell. Són moltes les jugades que encara manquen per a resoldre la partida de la suc-

cessió. La primera de totes és saber si el president complirà la paraula de no presentar-se a les eleccions generals del 2004, cosa que ningú no pot assegurar (potser ni Aznar mateix). L'altra, i suposant que no repetira de candidat a la presidència del govern espanyol, saber qui el substituirà. Aznar encara no ha fet cap signe que pugui donar pistes sobre les seues preferències.

De totes maneres, és probable, si més no, que Aznar haja donat el consentiment a Eduardo Zaplana perquè entre en aquesta cursa. Fóra estrany que el president de la Generalitat Valenciana haguera muntat el sarau de la presentació del llibre sense el vist-i-plau presidencial.

També els portaveus presidencials han començat a fer senyals. Fa poques setmanes Pedro J. Ramírez, director d'*El Mundo*, va visitar València per presentar-li un llibre que ha escrit recentment, i deia que Zaplana és "el campió de la segona divisió". Amb motiu de la publicació d'*El acero de España*, un editorial d'aquest rotatiu va elevar Zaplana de categoria i va presentar-lo com un dels responsables públics més sòlids i amb més futur de l'estat espanyol. *El Mundo* reiterava d'aquesta manera un dels arguments més utilitzats per alguns

columnistes madrilenys a l'hora de promoure Zaplana: les excel·lències de la seua gestió. Zaplana, diuen, ha sabut resoldre problemes tan complicats com el "conflicte lingüístic". Una *boutade* que només pot escriure qui es troba a uns quants centenars de quilòmetres de l'actualitat política valenciana.

Al marge d'elucubracions, allò que sí que sembla clar és que Eduardo Zaplana s'ha llançat amb força a Madrid. De fet, no ha parat de reiterar que l'any 2003 no tornarà a presentar-se per optar a la presidència de la Generalitat Valenciana, amb la qual cosa posarà fi a la seua etapa a la capital del País Valencià.

En una entrevista concedida fa dos anys el president valencià reconeixia el paper fonamental que representa l'atzar en política. Ara Zaplana prepara el camí per trobar-se instal·lat a Madrid quan la ruleta política comence a rodar, de manera que pugui tocar-li siga el premi de la Moncloa, siga el d'algun ministeri o el de qualsevol alt càrrec dels que tenen la seua a la capital espanyola, que és on es troba el poder real. D'aquesta manera faria realitat un somni que molts polítics "de províncies" han tingut.

Miquel Calvet